

Folketinget indføjte: „naar ikke særlige Forhold taler derfor”. Denne Tilføjelse kan maaske mildne noget paa Bestemmelsen. Her staaer udtrykkelig, at for saa vidt en Person, efter nærværende Lovs Ikrafttræden, forinden sit fyldte 55de Aar indenfor et samlet Tidsrum af 18 Maaneder af Hjelpekassen har modtaget Understøttelse til Beløb af i alt 180 Kr., kan der, naar ikke særlige Forhold taler derfor, ikke inden 1 Aar fra Udløbet af det Tidsrum, for hvilket Understøttelse er beregnet, paa ny tilstaas den paagældende Person Hjælp af Kassens Midler, men det forekommer mig, at Beløbet 180 Kr. er aldeles urimelig lavt. Jeg sætter, at det drejer sig ikke om en enkelt Person, men om en Familieforsørger. Det er et Spørgsmaal, om der ikke paa dette Punkt burde sondres imellem en enkelt Person og en Mand, der er Familieforsørger.

Det forekommer mig, at disse Paragrafer, §§ 1—5, indeholder det reelle i Kraft deraf, at de bestemmer selve Kassernes Indretning, Virksomhed og Omraade, medens de øvrige Paragraffer kun omhandler Kassernes Bestyrelse, og jeg synes derfor ikke, at jeg ved denne Lejlighed har Anledning til at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal; det hører nærmest hjemme i den Udvalgsbehandling, som sandsynligvis vil foregaa. Jeg skal derfor blot til Slutning paa mit Partis Vegne i Lighed med, hvad de andre ærede Ordførere for Partierne har gjort, tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag.

Lewinsky: Det er ganske rigtigt, hvad det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) omtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at der i Rigsdagssamlingen 1909 her i Landstinget var to Grupper, som ønskede en hurtig Revision af Loven, og da jeg repræsenterer den ene af disse Grupper, vil jeg begynde mit Foredrag med den Bemærkning, at det, som for mig stod som det vigtigste, at faa en hurtig Revision af Loven, ikke sker Fyldest ved det foreliggende Forslag. Grunden til, at der fra vor Side den Gang ønskedes en hurtig Revision, var den, at vi havde Øje for, at det Beløb, som fra Statens Side var bestemt som Tilskud til Hjelpekasserne, neppe vilde række til til at yde Kommunerne en Trediedel af deres Bidrag til Hjelpekasserne i den Tid, der skulde gaa, inden Loven skulde til Revision, og at vi for vort Vedkommende netop ønskede, at Kommunerne burde faa denne Trediedel. Nu ved jeg vel, at den højtærede Minister holder paa, at Loven i Grunden ikke viser

hen til, at Kommunerne skal have en Trediedel, men kun til de 250,000 Kr., og at Tilskuddet ikke maa gaa over en Trediedel. Og dette er ogsaa rigtigt efter Lovens Ord; men man maa dog se lidt hen til, hvorledes Stillingen var, da vi forhandlede om denne Lov. De 250,000 Kr. er jo i Virkeligheden et rent vilkaarligt valgt Tal, naar det er sat som Bidrag fra Statens Side. Men der var jo noget Grundlag for det i 1906, da Loven om Hjelpekasserne var for; det var nemlig det Beløb, som man i 1904 stillede til Raadighed for „De fattiges Kasser”, og i det Par Aar, der var gaaet, havde det vist sig, at det Beløb var rigeligt den Gang. I 1906, da Loven var for, havde Kommunerne kun optaget indtil 145,000 Kr. af Statstilskuddet, og der kunde derfor være nogen Berettigelse for den daværende Indenrigsminister til at henvise til, da jeg allerede i 1906 ønskede, at Lovforslaget skulde forandres saaledes, at der blev ydet en Trediedel i Stedet for en bestemt Sum, at for Øjeblikket var der ingen Grund til at foretage en saadan Ændring. Men den daværende Indenrigsminister saa ikke saaledes paa det, at disse 250,000 Kr. skulde være et Maksimum for Statens Bidrag til Hjelpekasserne; han udtalte jo endogsaa, at naar Loven om 5 Aar skulde til Revision, kunde man jo altid tage Spørgsmaalet om et forøget Bidrag fra Statens Side til Hjelpekasserne op til Overvejelse; men i de 5 Aar mente man, at de 250,000 Kr. vilde kunne slaa til til at yde en Trediedel. Jeg vil endvidere pege hen paa, at da det samme Spørgsmaal var fremme i 1909, blev der heller ikke fra den daværende Indenrigsminister, den nuværende Konseilspræsident, udtalt, at det ikke var Mening, at Kommunerne skulde have en Trediedel. Nej, den højtærede Konseilspræsident tog den Gang den Stilling at pege hen paa, at der var jo Penge nok til, at Kommunerne kunde faa en Trediedel paa det daværende Tidspunkt, og hvis det skulde vise sig nødvendigt senere at forøge Beløbet, kunde man jo altid forøge det uden at gaa til en hel Revision af Loven. Der har altsaa hverken fra den Minister, der fremsatte Forslaget, eller fra den senere Indenrigsminister været holdt saa bestemt paa det Synspunkt, som den nuværende højtærede Indenrigsminister synes at gøre gældende, nemlig at Statens Bidrag ikke maa gaa ud over 250,000 Kr. Jeg beklager derfor, at man i det foreliggende Forslag kun er gaaet til dette Beløb, da det efter min Mening ikke alene